

На місто стомлене...

Андрій Панів

На місто стомлене здаля дихнула осінь:
Повітря в ніч пило міцную прохолоду,
А ранком – почепилась блідо-сиза вогкість
На будинки, мости, на води...
Там, де за обрієм, вона спросоння дише.
Її – цю ніч поцілувало літо,
Прийшло, промовило: "Ще спиш?"
І нахилилося, в тумани оповите.
Спросоння кліпнула й зідхнула —
Приснились: золото і листя шелест,
І роси ранкові, й дзвінки осінні луни,
Коли кривавий лист дорогу стеле...
Зідхнула ласкаво, промовила: цілуй! —
Змутніла неба синя емаль,
І вулиці повив серпанком ніжний сум,
Заводи одягла вуаль...
А вдень – буяла літа перемога —
Останні ласки – оговні...
Будинки літу цілували ноги
І слали погляди з-під довгих вій...
Асфальти дихали жадібно і смолисто
І захватися спішили в тінь —
Востаннє літо цілувало місто,
Йдучи в прозору далечінь.